

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Bc. Jana Schneeweise a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Ing. P. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Václavem Králem
se sídlem Mánesova 22, Hradec Králové
proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 30. 6. 2023,
č. j. O-459897/D22075458/2022ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správními orgány

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“) předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „předseda ÚPV“), kterým bylo na základě rozkladu žalobce změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 26. 7. 2022, č.j. O-459897/D19111455/2019/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že kombinovaná ochranná známka žalobce č. 302504 v následující podobě

- (dále jen „předmětná OZ“) byla výrokem I podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOZ“) s účinky od 31. 10. 2019 zrušena pro následující výrobky a služby zařazené do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: (29) *sterilované a nákladné směsi a saláty, kompoty a ovocné protlaky, rajčatový protlak*; (31) *čerstvé ovoce a zelenina, zejména okurky*; (35) *akviziční, marketingová, propagační, reklamní, informační, obchodní a inzertní činnost, distribuce zboží k reklamním účelům, zejména v oblasti prodeje znojemských okurek* a výrokem II byla předmětná OZ podle § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ s účinky od 31. 10. 2019 zrušena pro následující výrobky a služby zařazené do třídy 29 podle mezinárodního třídění výrobků a služeb: *sterilovaná, nakládaná a konzervovaná zelenina, sterilované okurky v nálevu*.
2. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti. Předmětná OZ byla do rejstříku ochranných známek zapsána 22. 12. 2008 pro společnost Znojemska okurka, družstvo a následně byla 15. 6. 2015 převedena na žalobce. Dne 31. 10. 2019 podala Mgr. K. L. (dále jen „navrhovatelka“) návrh na zrušení předmětné OZ s tím, že nebyla na území České republiky po nepřetržitou dobu 5 let předcházejících podání návrhu řádně užívána pro výrobky a služby, pro které je zapsána a že může vést ke klamání veřejnosti, pokud jde o povahu, jakost a zeměpisný původ výrobků a služeb. Prvostupňovým rozhodnutím byla předmětná OZ výrokem I podle § 31 odst. 1 písm. a) ZOZ zrušena pro část výrobků ve třídě 29 a všechny výrobky a služby ve třídách 31 a 35 a výrokem II byla podle § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ zrušena pro zbylé výrobky třídy 29.
 3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul předseda ÚPV důvody, které Úřad vedly ke zrušení předmětné OZ a také obsah rozkladu žalobce a vyjádření navrhovatelky. Žalobce v rozkladu nenapadl závěr Úřadu, že předmětná OZ byla řádně užívána pro *sterilované okurky v nálevu* a naopak nebyla řádně užívána pro *sterilované a nákladné saláty, kompoty a ovocné protlaky, rajčatový protlak* (třída 29), *čerstvé ovoce a zelenina, zejména okurky* (třída 30), *akviziční, marketingová, propagační, reklamní, informační obchodní a inzertní činnost, distribuce zboží k reklamním účelům, zejména v oblasti prodeje znojemských okurek* (třída 35), přičemž Úřad dopěl k logickým a přesvědčivým závěrům.
 4. Ve vztahu k řádnému užívání odkázal předseda ÚPV na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 14. 7. 2015 ve věci T-126/03 *Aladin* s tím, že Úřad z něj sice vycházel, ale dostatečně se nevypořádal s tím, proč považuje *sterilované okurky v nálevu* za samostatnou subkategorii způsobitou k vydělení z obecné skupiny *sterilovaná, konzervovaná a nakládaná zelenina* a proč odmítl tuto širší kategorii uznat. Uznání řádného užívání ochranné známky pouze pro část výrobků je omezením práv vlastníka, které musí být poměřováno s jeho oprávněným zájmem rozšiřovat užívání ochranné známky i ve vztahu k dalším zapsaným výrobkům v budoucnu. Relevantní je přitom v tomto směru hledisko určení a účelu dotčených výrobků a služeb. Úřad však takto neuvažoval. Dle předsedy ÚPV není výrobek *sterilované okurky v nálevu* způsobilý k vydělení ze širší kategorie *sterilovaná, konzervovaná a nakládaná zelenina*. To, že v seznamu výrobků a služeb je kromě širší kategorie zahrnuta také kategorie výrobků užší, neospravedlňuje rezignaci na zkoumání řádného užívání pro širší kategorii výrobků. Skutečnost, že žalobce prokázal užívání

pro kategorii výrobků *sterilované okurky v nálevu* by neměla být vyložena tak, že bude zbaven ochrany pro výrobky nikoliv striktně s nakládanými okurkami totožné, pro něž nemohl užívání prokázat. Takový postup by nezohledňoval zájem na budoucím rozšíření skupiny výrobků. Předseda ÚPV nepřisvědčil tvrzení žalobce, že *sterilované okurky v nálevu* jsou *zeleninovou směsí* a řádné užívání je tedy třeba uznat i pro tuto kategorii. To, že je zelenina součástí nálevu, neznamená, že jde o zeleninovou směs, ale spíše zdůrazňuje fakt, že jde o výrobek nakládaný. Průměrný spotřebitel si nebude sterilované okurky v nálevu kupovat jako sterilovanou zeleninovou směs, ale jako konkrétní druh zeleniny podléhající požadované úpravě zajišťující očekávanou chuť. Byť součástí daného produktu bývají i jiné ingredience (koření či jiné druhy zeleniny), v konkrétním případě tomu tak být může, ale také nemusí. Spotřebitelé výrobek vnímají jako nakládané/sterilované okurky (v nálevu) a nikoliv jako sterilovanou a nakládanou směs. Sterilované a nakládané směsi a saláty nemusí být zeleninové. Předmětná OZ tedy nebyla řádně užívána pro sterilované a nakládané směsi ve třídě 29. Předseda ÚPV však shledal její řádné užívání nejen pro sterilované okurky v nálevu, ale také pro širší kategorii *sterilovaná, konzervovaná a nakládaná zelenina* ve třídě 29.

5. Ohledně klamavosti se předseda ÚPV ztotožnil se závěrem Úřadu, že spotřebitelé pravděpodobně mohou vnímat spojení „Tradiční klasická znojemská okurka“ jako mylnou informaci o místě výroby výrobků či o jejich kvalitách, které lze přičítat danému zeměpisnému názvu z hlediska tradice výroby. Mezi zeměpisným názvem a dotčenými výrobky tudíž existuje přímé spojení. S ohledem na rozsáhlou historii a tradici pěstování okurek v oblasti Znojma a nepoměrně kratší dobu neexistence velkovýroby není možné usoudit, že by se tato historická tradice z mysli průměrného spotřebitele vytratila a ten si byl současně vědom, že okurky dodávané na trh českými výrobci pravděpodobně z dané oblasti nepocházejí. Není ani pravdou, že význam způsobu přípravy okurek převládá nad jejich původem a označení „znojemské okurky“ zdruhovělo. Tradice pěstování okurek potvrzená zápisem označení původu OP 1967-47 od roku 1974 svědčí o tom, že zeměpisný údaj znojemské okurky v průměrném spotřebiteli vyvolá představu o původu výrobku. Nepatřičný je také jeho příměr ke zdruhovění Pražské šunky. Ta byla téměř od počátku připravována po celém světě bez vazby na zeměpisný původ surovin, což o znojemských okurkách říci nelze. Velká část spotřebitelů bude výraz „znojemská okurka“ vnímat jako jasný odkaz na okurky pocházející z dané oblasti vykazující typické vlastnosti. Předmětná OZ je tudíž způsobila vyvolat ve spotřebiteli představu spojení výrobku jí opatřeného s územím Znojma, což neodpovídá skutečnosti.
6. Předseda ÚPV odmítl také námitky týkající se označení „znojemské okurky“ jako druhového označení, nesprávného vymezení průměrného spotřebitele a odkazy na rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „SZPI“) ze dne 14. 7. 2017 a rozhodnutí European Union Intellectual Property Office (dále jen „EUIPO“) ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. R 697/2008-1 ve věci *Mövenpick*. Nebylo prokázáno, že zánik velkovýroby okurek v oblasti Znojma je mezi českou veřejností obecně známou skutečností. Nelze ani tvrdit, že spotřebitelé nemohou uvažovat o českém původu okurek. Předmětná OZ se v důsledku užívání žalobcem stala klamavou pro výrobky *sterilovaná, nakládaná a konzervovaná zelenina* a *sterilované okurky v nálevu*, protože ji bylo nutné pro tyto výrobky třídy 29 zrušit.

II. Obsah žaloby

7. V prvním žalobním bodě žalobce tvrdil, že závěr o absenci řádného užívání předmětné OZ pro „zeleninové směsi“ vede k neúměrnému kácení jeho práv. Tvzení, že jiné ingredience součástí zeleninové směsi mohou být, ale nemusejí, je zužující a brání průměrnému spotřebiteli výrobek uchopit dle jeho nároků. Spotřebitelé si vybírají, zda produkt využijí jako zeleninovou směs nebo jako přílohu. Žalobce prokázal, že užívání předmětné OZ pro zeleninové směsi by nemělo znamenat zbavení ochrany pro tyto výrobky. Skutečnost, že nakládané okurky lze zařadit mezi zeleniny sterilované, nakládané či jinak konzervované vylučuje závěr žalovaného, že užíváním předmětné OZ pro „sterilované okurky v nálevu“ nebylo prokázáno užívání pro „zeleninovou směs“. Běžný konzument považuje sterilované okurky za zeleninu a skutečnost, že jde o zeleninovou směs plyne ze skutečnosti, že bez přidání jiných druhů zeleniny by nebylo dosaženo požadovaného výsledku konzervačního procesu. V obchodech jsou přitom sterilované okurky vystaveny na regálu spolu se zeleninovými směsmi a podle toho se bude spotřebitel orientovat.
8. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že správní orgány rezignovaly na povinnosti zabývat se jím předloženými důkazy. Tyto vyjmenoval a uvedl, že předseda ÚPV ve vztahu k nim rezignoval na svou revizní povinnost. Není přitom pravdou, že by žalobce v dané části prvostupňové rozhodnutí nenapadl. Rozkladové řízení tedy mělo být vedeno i v tomto směru.
9. Ve třetím žalobním bodě žalobce rozporoval závěr o stále existujícím povědomí spotřebitelů o historické tradici znojemských okurek, s tím, že by obstál pouze za předpokladu, že by i nadále byly v regionu Znojma ve velkém pěstovány a zpracovávány. Tak tomu však již více než 20 let není, což průměrný spotřebitel ví. Potvrzují to i internetové diskuse a výňatek z Wikipedie, které ukazují, že není uvažováno o okurkách z oblasti Znojma jako nezbytné součásti znojemských okurek a tento pojem je v často synonymem nakládaných okurek. Posunul se tedy k receptuře konzervačního láku. Příklad k Pražské šunce je tedy přílehlavý (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2013, č.j. 8 A 51/2010-91).
10. Dle čtvrtého žalobního bodu předseda ÚPV nesprávně vyhodnotil průměrného spotřebitele. Jeho tvrzení, že není rozhodné, že by okurky musely pocházet ze Znojemska, ale nutně tam musí být zpracovány, je absurdní i s ohledem na dovětek k etiketám „*Vyrobeno v Táboře podle tradiční klasické receptury*“. Otázka průměrného spotřebitele je kladena na roveň jeho vědomosti, že se okurky v oblasti Znojemska alespoň zpracovaly. Český spotřebitel má vyšší nároky na kvalitu nakládaných okurek, což přispívá ke zdruhovění pojmu „znojemské okurky“. Protože ví, že pěstování okurek na jižní Moravě je dávnou historií, obrací pozornost na nálev (jeho receptura byla i důvodem koupě obchodního tajemství). Při rozhodování spotřebitele je chuť nálevu zásadní. Předseda ÚPV pominul, že očekávaná chuť nakládaných okurek je tvořena právě recepturou žalobce a její význam zlehčuje. Chuť nakládaných okurek je vždy dána chutí nálevu.
11. V pátém žalobním bodě žalobce zpochybnil závěry týkající se významu dovětku „*Vyrobeno v Táboře podle tradiční klasické receptury*“. Ten spotřebitele neklame. Není pravdou, že předseda ÚPV není vázán rozhodnutím SZPI, která je orgánem dozoru nad trhem a je schopna rozlišit míru klamavosti výrobku. Vztáhnout klamavost jen na zúžený okruh výrobků je i s přihlédnutím k rozhodnutí EUIPO ve věci *Mövenpick* neudržitelné. Předseda ÚPV jej aplikoval nesprávně, neboť z něj plyne, že v momentě, kdy byl uveden dovětek uveden na etiketě tak, že jej nelze přehlédnout (fakticky, byť nikoli formálně, byl součástí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předmětné OZ), nelze uzavřít, že dochází ke klamání spotřebitele. Předseda ÚPV se nezabýval tím, zda předmětná OZ může spotřebitele přivést k domněnce, že výrobek pochází ze Znojma. Jinak by nemohl dospět k závěru o její klamavosti. Veřejnost z dovětku pochopí, že znojemským prvkem je receptura.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že skutečnost, že výrobky žalobce bude průměrný spotřebitel považovat za nakládané okurky, nikoliv za zeleninovou směs, plyne z předmětné OZ, názvu výrobku i z jeho obsahu (dominantní náplní jsou sterilované okurky). Bude tedy očekávat sterilované okurky, nikoliv nakládanou zeleninovou směs.
13. Žalobce žádnou konkrétní rozkladovou námitku ohledně užívání předmětné OZ pro akviziční, marketingovou, propagační, reklamní, informačně-obchodní a inzertní činnost nevznosl. Nemůže tedy předsedovi ÚPV vyčítat, že se jí nezabýval. Ani v žalobě nebyly uvedeny žádné důkazy, kterými bylo ve správním řízení prokázáno řádné užívání předmětné OZ pro dané služby. Úřad tuto otázku posoudil dostatečně.
14. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že je zánik velkovýroby okurek v oblasti Znojma obecně známou skutečností. K výrobě nakládaných okurek v tomto regionu (byť v menším měřítku) stále dochází a je tak udržováno i povědomí veřejnosti o této tradici. Průměrný spotřebitel bude schopen asociace související s jasným odkazem na region původu výrobku zahrnutý v předmětné OZ. Závěr ohledně zdruhovění Pražské šunky není na „znojemské okurky“ aplikovatelný, protože geografický původ surovin neměl na její výrobu vliv. Naproti tomu proslulost a kvalita okurek vypěstovaných na Znojemsku je historickým faktem. Zdruhovění bránil také zápis národního a mezinárodního označení původu, který zanikl až dne 14. 9. 2022 novelou zákona č. 452/2001 Sb., o ochraně označení původu a zeměpisných označení a o změně zákona o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů.
15. Také průměrný spotřebitel byl vymezen správně. Jde o osobu mající o způsobu nakládání okurek průměrné povědomí, nadanou průměrnými zeměpisnými znalostmi a s průměrným přehledem o pěstování okurek v ČR. Slovní prvek „Znojemská okurka“ bude vnímat jako odkaz na okurku pocházející z dané oblasti vykazující typické vlastnosti, který je v něm schopen vyvolat představu spojení výrobku opatřeného předmětnou OZ s územím Znojemska, což neodpovídá skutečnosti.
16. Předseda ÚPV nebyl vázán rozhodnutím SZPI, které se týká jiného předmětu regulace, ani rozhodnutím EUIPO. Ten přitom ve věci ochranné známky EU č. 7428519 rozhodoval o jejím zrušení ve stejné podobě, jakou má předmětná OZ. Uvedenou ochrannou známku EU přitom posuzoval ve světle rozhodnutí ve věci *Mövenpick* a jako klamavou ji zrušil (srov. rozhodnutí zrušovacího oddělení EUIPO ze dne 12. 4. 2021, sp. zn. C 39783). Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím odvolacího senátu EUIPO ze dne 18. 3. 2022, č.j. R1005/2021-5. Orgány EUIPO tedy názor předsedy ÚPV na aplikaci rozhodnutí *Mövenpick* sdílí.

IV. Ústní jednání před soudem

17. Při ústním jednání konaném dne 22. 8. 2024 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Právní zástupce žalobce zopakoval argumentaci uvedenou v žalobě, zástupce žalovaného setrval na argumentaci obsažené ve vyjádření k žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

18. Po poučení ze strany soudu vzal právní zástupce žalobce v žalobě obsažené důkazní návrhy zpět. Žalovaný žádné důkazní návrhy neměl. Soud tudíž při jednání dokazování nedoplňoval.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Soud při posouzení žaloby vycházel z následující právní úpravy:
21. Podle § 31 odst. 1 písm. a) ZOZ Úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let předcházejících podání návrhu na její zrušení řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody; k užívání, které bylo zahájeno, popřípadě v němž bylo pokračováno po pětiletém neužívání ochranné známky ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu, se nepřihlíží, pokud přípravy pro započetí užívání nebo pokračování v užívání nastaly až poté, co se vlastník dozvěděl o tom, že by mohl být podán návrh na zrušení ochranné známky.
22. Podle § 31 odst. 1 písm. c) ZOZ Úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka po dni jejího zápisu v důsledku užívání svým vlastníkem nebo s jeho souhlasem pro výrobky nebo služby, pro které byla zapsána, může vést ke klamání veřejnosti, zejména pokud jde o povahu, jakost nebo zeměpisný původ těchto výrobků nebo služeb.
23. Soud pro úplnost konstatuje, že navrhovatelka v soudním řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí neuplatnila práva osoby zúčastněné na řízení.
24. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Žalobce předně rozporoval závěr o absenci řádného užívání předmětné OZ pro zeleninové směsi. Konkrétně v tomto směru namítal, že sterilované okurky v nálevu jsou zeleninovou směsí a žalobce tedy prokázal užívání předmětné OZ také pro tuto kategorii výrobků.
26. Podle soudu však skutečnost, že se do nálevu na sterilované okurky (a to pouze v některých případech) přidává také malé množství jiných druhů zeleniny, jako například mrkve nebo cibule, neznamená, že se jedná o zeleninovou směs. Je nutno přihlídnout zejména k hlavnímu určení dané potraviny a také k poměru jednotlivých druhů zeleniny. Ze samé podstaty slova směs vyplývá, že se nemůže jednat o jeden druh nakládané zeleniny doplněný malým množstvím jiných druhů pro vylepšení chuti nálevu, jako je tomu v případě žalobcem produkováné Tradiční klasické Znojemské okurky. Spotřebitel si výrobek žalobce zakoupí z důvodu, že si chce koupit sterilované okurky v nálevu (jak ostatně napovídá jeho název), nikoliv proto, aby jedl také v nálevu se nacházející jiné druhy zeleniny, které jsou zde nadto zastoupeny pouze v marginálním množství, jako zeleninovou směs. Jak správně upozornil předseda ÚPV, další druhy zeleniny se v nálevu na sterilované okurky sice nacházet mohou, ale také nemusí. Ze skutečnosti, že se ve výrobcích žalobce nacházejí, nelze vyvozovat, že se jedná současně o zeleninové směsi i sterilované okurky.

27. Při akceptaci žalobcovy argumentace by bylo možno dojít *ad absurdum* k závěru, že zeleninovou směsí je jakákoliv nakládaná (sterilovaná) zelenina, do jejíhož nálevu se přidává byť jen stopové množství jiné zeleniny. S tím se však soud neztotožňuje. Předseda ÚPV k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí trefně poznamenal, že „ani průměrný spotřebitel si nebude sterilované okurky v nálevu kupovat jako sterilovanou zeleninovou směs, nýbrž jako konkrétní druh zeleniny podléhající požadované úpravě zajišťující očekávanou chuť. Byť součástí takového produktu bývají i jiné ingredience (koření, ale i jiné druhy zeleniny), přítomny být mohou, ale nemusejí, případně v různé míře. Navíc jsou vždy pouze doplňkovými k základní složce (okurkám) – a jak bylo řečeno, spotřebitelé výrobek vnímají jako nákladné/sterilované okurky/okurky v nálevu apod. Jako takový je jim i nabízen. Nedomnívají se tedy, že si kupují jiný druh nakládané, sterilované nebo konzervované zeleniny či dokonce sterilovanou a nakládanou směs, kde je s obdobnou důležitostí a poměrem očekávána přítomnost více druhů výchozích surovin.“
28. Soud se s citovaným posouzením ztotožňuje a konstatuje, že prodej výrobku označeného „Tradiční klasická znojemská okurka“ nelze považovat za užívání předmětné OZ pro zeleninové směsi. Nabízeným výrobkem jsou právě sterilované okurky, tedy jeden druh nakládané sterilované zeleniny, které spotřebitel pod uvedeným názvem kupuje. Předseda ÚPV zcela správně zohlednil, že spotřebitel si nebude sterilované okurky kupovat z důvodu, aby je užíval jako zeleninovou směs, kterou bez pochyby nejsou (jedná se jeden druh zeleniny případně doplněný marginálním množstvím jiného druhu a koření za účelem dochucení nálevu), ale aby je konzumoval jako sterilované okurky (srov. také rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO ze dne 18. 3. 2022, sp. zn. R 1005/2021-5, bod 43). Soud v tomto směru odmítá také argumentaci žalobce, podle něhož by mělo být ponecháno na vůli spotřebitele, zda bude uvedený výrobek považovat za nakládané okurky nebo zeleninovou směs. Uvedený argument žalobce pominul skutečnost, že úlohou správních orgánů není zkoumat, za co bude daný výrobek považovat konkrétní spotřebitel, ale vyvodit objektivní závěr o tom, zda byla ochranná známka pro zapsané zboží a služby skutečně užívána či nikoliv. Aby takovýto závěr mohl učinit, musí povahu výrobků do určité míry objektivizovat, tedy zjistit, o jakou kategorii výrobků se jedná. Správní orgány přitom podle soudu dospěly k logickému a odůvodněnému závěru, že průměrný spotřebitel nebude sterilované okurky v nálevu (které jsou tako ostatně označeny i žalobcem) považovat za zeleninovou směs. Je přitom nerozhodné, na jakém místě v obchodně budou sterilované okurky spotřebitelům nabízeny (zda v regálech v blízkosti zeleninových směsí či nikoliv). Ani tato eventualita by z podstaty věci nemohla na posouzení soudu nic změnit.
29. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce obsaženou ve druhém žalobním bodě. Z obsahu podaného rozkladu nevyplývá, že by žalobce jakoukoliv konkrétní námitkou rozporoval hodnocení důkazů ze strany Úřadu vztahujících se ke zrušení předmětné OZ pro výroby a služby ve třídě 35. Rozkladové námitky žalobce směřovaly výhradně do posouzení jejího užívání pro sterilovanou, nakládanou a konzervovanou zeleninu a sterilovanou a nakládanou směs. V této souvislosti žalobce argumentoval obdobně jako to činí v žalobě, nijak konkrétně však nezpochybnil hodnocení důkazů týkajících se neprokázání užívání předmětné OZ ve vztahu k službám zařazeným do třídy 35 mezinárodního třídíku zboží a služeb. Řízení o rozkladu je ovládáno dispoziční zásadou, bylo proto pouze na žalobci, jaké námitky vznesl a tímto byl také určen rozsah přezkumu ze strany předsedy ÚPV. Za daného stavu tedy nebylo jeho povinností se předloženými důkazy opětovně (snad z úřední povinnosti) zabývat.

30. Soud pro úplnost uvádí, že Úřad se posouzením předmětné OZ pro dotčenou kategorii zboží a služeb v prvostupňovém rozhodnutí důkladně zabýval a konkrétně na str. 28 konstatoval, že žalobce neprokázal, že by „*on sám nebo nabyvatel licence pod napadenou ochrannou známkou poskytoval tyto služby třetím osobám. Skutečnost, že vlastník, resp. nabyvatel licence v rámci své obchodní činnosti propaguje, inzeruje a distribuuje vlastní výrobky (akční letáky prodejen, webové prezentace, prezentace na festivalech a výstavách), tj., že tyto služby užívání pro vlastní potřebu, pro zajištění vlastní obchodní činnosti, nikoliv propagační činnost a reklamu provozovanou pro třetí osobu v rámci podnikatelské činnosti na relevantním obchodním trhu tak, jak je zamýšleno na zařazení těchto služeb do třídy 35 dle mezinárodního třídění výrobků a služeb, nelze považovat za prokázání užívání napadené ochranné známky pro napadené služby. Pokud vlastník napadené ochranné známky určité služby poskytuje pouze sám sobě, a je tudíž jejich spotřebitelem, aniž by bylo prokázáno, že tyto služby poskytuje i dalším subjektům, nejedná se o prokázání užívání ochranné známky pro takové služby, které byl splňovalo podmínky řádného užívání dle § 13 zákona o ochranných známkách.*“ Žalobce přitom v podaném rozkladu shora citovaný závěr Úřadu nezpochybnil. Soud se proto s uvedenými závěry správních orgánů zcela ztotožňuje a v souladu s nimi konstatuje, že rozhodnou skutečností pro posouzení užívání ochranné známky je poskytování daných služeb nebo prodej zboží jejich spotřebitelům (tedy dalším subjektům). To však žalobce ve vztahu ke službám zařazeným ve třídě 35 mezinárodního třídění zboží a služeb ve správním řízení neprokázal.
31. Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce obsaženou ve třetím žalobním bodě, že závěr o stále existujícím povědomí spotřebitelů o historické tradici znojemských okurek by obstál, jen pokud by i nadále byly v regionu Znojma ve velkém pěstovány a zpracovávány. Předseda ÚPV v napadeném rozhodnutí v tomto směru s odkazem na prvostupňové rozhodnutí uvedl, že „*s ohledem na nespornou rozsáhlou historii a tradici pěstování okurek v oblasti Znojma a nepoměrně kratší dobu neexistence velkovýroby (kdy jsou nadto v relevantní oblasti, jak dokládá také návrhovátečka, stále aktivní nejméně malovýrobci) není možné usoudit, že by se významná historická tradice zcela vytratila z mysli průměrného spotřebitele*“. Žalobce přitom sám připouští, že výroba okurek na Znojemsku v malém a na Hodonínsku ve větším měřítku stále přetrvává. Jak tedy správně uvedly správní orgány, nelze tvrdit, že by běžnému spotřebiteli bylo vlivem zániku velkovýroby zřejmé, že se o okurky z dané oblasti jednat nemůže. To, že se v oblasti Znojemska již nenachází původní velkovýroba, jistě nemůže znamenat, že široká spotřebitelská veřejnost nebude dřívější tradici a v omezené míře stále přetrvávající výrobu nakládaných okurek v oblasti Znojemska spojovat s předmětnou OZ. Ta na uvedené skutečnosti ostatně nepokrytě odkazuje (samotný název „Znojemská okurka“; vyobrazení města Znojma, které je součástí předmětné OZ).
32. Na výše uvedeném posouzení nemůže nic změnit ani žalobcem akcentovaná receptura nálevu. Žalobce své obecné tvrzení, že spotřebitelé se orientují a vybírají si nakládané (sterilované) okurky zejména podle nálevu a jeho chuti, ničím nedoložil. Naproti tomu Úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí trefně poznamenal, že není jasné, zda se jedná o „*původní vylepšený recept znojemských mnichů, který byl následně používán všemi subjekty v regionu okurky nakládajícími, nebo o recept konzervárny Moritz Felix či socialistických podniků Znojma či Znojemská Fruta nebo o vlastní recept družstva Znojemská okurka. Je možné, že jednotlivé recepty doznaly v průběhu času řady změn a již není zřejmé, který lze považovat za ten jediný správný originální.*“

33. Soud tedy k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že správní orgány správně odmítly tvrzení žalobce, že by zcela převládl význam způsobu výroby okurek nad jejich původem. Žalobce uvedené tvrzení ve správním řízení neprokázal (k jeho prokázání zcela jistě nepostačuje několik výňatků z internetových diskusí a z internetové encyklopedie Wikipedia). Správní orgány přitom v této souvislosti správně poukázaly také na dlouholetou existenci zapsaného označení původu/ zeměpisného označení „ZNOJEMSKÉ OKURKY“ (mezinárodní číslo zápisu 47; datum mezinárodního zápisu: 22 .11. 1967; datum zápisu v ČR (Československu): 1. 2. 1974), které bylo zapsáno pro „*Sterilizované okurky ve vymezené oblasti, k jejichž výrobě bylo použito výlučně okurek vypěstovaných v oblasti Znojmo, Břeclav, Hodonín a Brno-venkov*“ a jehož existence zanikla až dne 15. 9. 2022, a to na základě přechodných ustanovení zákona č. 215/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 452/2001 Sb., o ochraně označení původu a zeměpisných označení a o změně zákona o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů. Také dlouholetá existence tohoto zapsaného označení původu přitom vyvrací tvrzení žalobce, že povědomí o historické tradici znojemských okurek se již z mysli spotřebitelské veřejnosti vytratilo.
34. Soud nevešel ani na tvrzení žalobce stran nesprávného vymezení osoby průměrného spotřebitele, obsažené ve čtvrtém žalobním bodě. Předseda ÚPV potvrdil vymezení provedené Úřadem, že se jedná o spotřebitele s průměrnými geografickými znalostmi a odmítl tvrzení žalobce, že by měla být zohledněna také jeho náročnost (dané tvrzení nemůže obstát ani s ohledem na žalobcem předložené diskusní příspěvky, jelikož diskusí se účastní úzká výseč nadšenců se zájmem o amatérské nakládání okurek a žalobce neprokázal, že by daná činnost byla natolik rozšířená, aby z ní získané znalosti bylo možno přisuzovat průměrnému spotřebiteli). I kdyby tomu tak však bylo, průměrný spotřebitel nadaný většími nároky na kvalitu nakládaných okurek by byl při svém zvýšeném povědomí o mimořádných kvalitách znojemských okurek v návaznosti na jejich tradici tím spíše pobízen ke koupi, kdyby byly nabízené okurky označeny jako znojemské.
35. Soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že žalobcem užitě spojení „Znojemská okurka“ může vést ke klamání spotřebitelů co do zeměpisného původu označených výrobků. Dané slovní spojení nepochybně odkazuje na oblast Znojemska, která je výrobou okurek proslulá, a to nikoliv pouze s ohledem na specifickou recepturu nálevu, jak se snaží tvrdit žalobce, ale také vzhledem ke kvalitě pěstované zeleniny (okurek) v dané oblasti. Úřad v prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že žalobcem předložené doklady *nijak neprokazují, že by se označení „znojemské okurky“ stalo označením pro určitý druh nakládaných okurek, jako se to stalo například v případě „pražské šunky“*. Také soud míní, že slovní spojení „Znojemská okurka“ bude ve spotřebiteli evokovat spojení výrobků žalobce s oblastí Znojemska, kde se však žalobcem prodávané výrobky nevyrábí, a nikoliv způsob jejich výroby. Tato skutečnost má jednoznačně potenciál vést ke klamání spotřebitele ve vztahu k původu zboží označeného předmětnou OZ.
36. Soud konečně neshledal důvodnou ani argumentaci obsaženou v posledním (pátém) žalobním bodě, v němž žalobce zpochybnil závěry týkající se dovětky „*Vyrobeno v Táboře dle tradiční klasické receptury*“ s tím, že i Předseda ÚPV je vázán rozhodnutím SZPI ze dne 14. 7. 2017 a nesprávně aplikoval rozhodnutí ve věci *Mövenpick*.
37. Úřad k tomuto dovětku v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že uvedený text „*není součástí ochranné známky a nijak tedy její možnou klamavost co se týče očekávaného zeměpisného původu,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

na který odkazují v podstatě všechny prvky této ochranné známky, neodstraňuje“. Předseda ÚPV k tomu v napadeném rozhodnutí doplnil, že není závěry žalobcem namítaného rozhodnutí SZPI vázán, protože se SZPI je orgánem nadaným pravomocí v oblasti dozoru nad trhem, nikoliv v oblasti známkového práva. Žalobcem namítaný dovětek, který jako dostatečné odlišení aprobovala SZPI, není součástí předmětné OZ a nemůže mít jakýkoliv vliv na posouzení její klamavosti. Předseda ÚPV správně konstatoval, že „pro uplatněný návrhový důvod je nerozhodné, jaké informace ve vztahu k napadené ochranné známce vyplývají z doplňujících sdělení (např. v rámci popisu produktu na obalu výrobku), ale rozhodná je pouze okolnost, zda se ochranná známka jako taková, bez kontextu případných doplňujících informací, po svém zápisu do rejstříku stala schopnou spotřebitele klamat, resp. uvádět v omyl co do charakteru a vlastností jí označovaných výrobků nebo služeb, nebo co do osoby vlastníka.“ S citovaným závěrem se soud bezesbýtku ztotožňuje a konstatuje, že dovětek, který není součástí předmětné OZ, není způsobilý zvrátit závěr o její klamavosti. Je nutno odlišovat balení, na kterém je předmětný dovětek obsažen, od předmětné OZ, jejíž součástí není. V řízení o zrušení ochranné známky se správní orgány mohly zabývat jen a pouze předmětnou OZ, dovětek, která není její součástí, je ve vztahu k předmětu řízení irelevantní. Na potencialitě klamavosti předmětné OZ nemohl namítaný dovětek nic změnit.

38. Soud současně neshledal, že by Předseda ÚPV chybně interpretoval rozhodnutí ve věci *Mövenpick*.

Je to naopak žalobce, který jeho text interpretuje účelově. EUIPO v daném rozhodnutí konstatoval, že „klamavost má být posouzena na základě údajů, které předává ochranná známka samotná. Pokud ochranná známka obsahuje zeměpisné označení, bude zpravidla vnímána jako odkaz na místo původu, ledaže se bude jednat o zjevně fantazijní spojení. Jedinou výjimkou z tohoto pravidla je, pokud vztah mezi zeměpisným označením je zjevně fantazijní“. Také v tomto rozhodnutí se přitom EUIPO vypořádalo s argumentací obdobnou argumentaci žalobce ve vztahu ke shora uvedenému dovětku. Ohledně tvrzení, že ke klamání nemůže dojít s ohledem na dovětek „Vyrobeno v Německu“, EUIPO uvedl, že „uvedený dovětek není součástí ochranné známky a není umístěn ani poblíž. Je umístěn na zadní straně obalu, malými písmenky a společně s informacemi o produktu: složení, váze, názvu výrobce, čárového kódu a údajů o datu spotřeby. Balení jako takové tak nemusí být klamavé, ale ochranná známka klamavá je.“ Stejný závěr je přitom nutno učinit také ve vztahu k předmětné OZ. Přímo ve vztahu k ní ostatně dospěl ve svém rozhodnutí k totožnému závěru odvolací senát EUIPO (srov. rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO ze dne 18. 3. 2022, sp. zn. R 1005/2021-5, zejména bod 70 a částečně také 71).

39. Pravdivé potom není ani tvrzení žalobkyně, že Předseda ÚPV nezkoumal, zda předmětná OZ může vést spotřebitele k domněnce, že výrobek pochází ze Znojma. Touto okolností se Předseda ÚPV v odůvodnění napadeného rozhodnutí důkladně zabýval, což je ostatně patrné také z vypořádání čtvrtého žalobního bodu (viz výše).
40. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
41. Jelikož žalobce nebyl ve sporu úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. srpna 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu